

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 11258/05

בפני : כבוד השופט א' א' לוי
כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופט ח' מלצר

העותרים : מאג'ד עפ'ף עארף חנני ו-17 אחרים

נ ג ד

המשיבים : 1. ועדת המשנה לפיקוח על הבניה
2. מועצת התכנון העליונה
3. קצין המטה פנים באזור יהודה ושומרון
4. ראש המנהל האזרחי לאזור יהודה ושומרון
5. מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית
6. שר הביטחון

עתירה למתן צו על-תנאי

תאריך הישיבה : א' בשבט התשס"ט (26.01.09)

בשם העותרים : עו"ד נסראת דקואר ; עו"ד דן יקיר

בשם המשיבים : עו"ד גלעד שירמן

פסק-דין

השופט א' א' לוי:

1. בעתירה שבפנינו נתבקשנו להורות למשיבים לקדם הליכי תכנון ביחס למקרקעין הנמצאים במה שכונה כ"חרבת טאנא", שליד בית פוריק בנפת שכם, כדי לאפשר לעותרים לקבל היתרי בניה למבנים שהוקמו שלא כדין. להשלמת התמונה נוסיף כי מדובר בקרקע שיעודה חקלאי, והוכרזה כשטח צבאי סגור, הואיל והיא משמשת שטח-אש.

לעותרים הומצאו צווים סופיים להפסקת עבודה והריסה של מה שנבנה שלא כדין, והם אף הוזמנו להגיש את השגותיהם, אולם מטעמים השמורים עמם נמנעו מכך.

בעקבות זאת בוצעו צווי ההריסה בתאריך 5.7.05, אולם, במקום המבנים שנהרסו הקימו העותרים מבנים חדשים, אף הם שלא כחוק.

לגרסת המשיבים, ובמהלך הדיון בעתירה זכה העניין לאישור גם מפיו של בא-כוח העותרים, מחזיקים שולחיו בבתי קבע בבית פוריק, והם משתמשים במבנים נושא הדיון לשהות עונתית לצרכים חקלאיים.

2. לא שוכנענו כי יש ממש בטרונייתם של העותרים כנגד העדר תכנון המאפשר להם לקבל היתרי בנייה. אדרבא, מתשובת המשיבים עולה כי עניין זה נבחן על ידי רשויות התכנון, ומטעמים ענייניים של צרכי הסביבה לא נמצא כי הוא דרוש. כך או כך, גם אם היינו מוצאים כי יש ממש בטרוניית העותרים על העדרו של תכנון, נדמה כי גם להם היה נהיר שמחדל המשיבים, ככל שהיה כזה, אינו מקים להם זכות לבנות כאוות נפשם, בניגוד לחוק ותוך הפרה של צווים שהוצאו כדין. יתרה מכך, העובדה שמבנים שהוקמו שלא כדין ונהרסו הוקמו מחדש, אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם חובתו של עותר להתייצב בבית המשפט הגבוה לצדק בידיים נקיות. לא זו אף זו, לעותרים ניתנה הזדמנות להביא את דבריהם בפני רשויות התכנון, וכאמור הם בחרו שלא לעשות זאת. ועוד נעיר, כי בפני העותרים היתה פתוחה דרך נוספת, והכוונה ליזום בעצמם הגשה של תכנית חדשה לאותם מקרקעין, או לעתור לקבלת היתרי בניה על פי תכנית המתאר התקפה (S-15), גם אם הובהר על ידי המשיבים כי היתרים מכוח תכנית זו ניתנים באופן חריג ומוגבל. העותרים בחרו שלא לעשות את כל אלה, גם לא בשנים הרבות שחלפו מאז הגשתה של העתירה (בשנת 2005) ועד אשר נדונה לגופה. נוכח כל אלה מסקנתנו היא כי הם לא הוכיחו עילה לקבלתו של סעד, ומכאן החלטתנו לדחות את העתירה.

ניתן היום, א' בשבט התשס"ט (26.01.09).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט